

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus

Tractatus de erroribus Pelagianorum, de gratia, de iustificatione & merito,
de virtutibus theologicis & quatuor cardinalibus, ac de ineffabili mysterio
incarnationis

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniae Agrippinae, 1671

Art. II. An Christus, inquantum homo, sit formaliter filius Dei naturalis?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77177](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77177)

lius Dei naturalis non esset, ut constabit ex infra dicendis: ergo si ex eo præcisè excludatur filiatio adoptiva à Christo, quod filius Dei naturalis est, Spiritus sanctus naturam humanam assumens, filius Dei adoptivus esset.

37 Respondeo, concessa Majori, negando Minorem, ad cuius primam probationem, nego Antecedens, ut enim dicemus articulo sequenti, Christus in quantum homo est filius Dei naturalis formaliter, *in quantum* determinate in re & non naturam, sed suppositum ut in illa subsistens non reduplicative, sed specificative; unde Christus, etiam in quantum homo, & prout subsistens in natura humana, est incapax filiationis adoptivæ: ad adoptionem enim, ut supra dicebamus, requiritur persona extranea, ut constet ex eius definitione: licet autem Christus ut homo, seu ut subsistens in natura humana, sit naturæ extraneæ suppositum, non tamen est persona extranea; si- cut licet in quantum homo sit suppositum naturæ finitæ, & à Deo distinctæ, non tamen est persona finita, nec distincta à divina Verbi persona.

38 Ad secundam dicendum, quod licet in humanis & civilibus, filius naturalis extra patriam potestatem existens, possit olim adoptari à patre, & per adoptionem ad ipsum reverti, repugnat tamen filium Dei naturalem, eius filium adoptivum fieri: nam in iure civili Romanorum, filius extra patriam potestatem existens, privabatur omni iure ad patris hereditatem; & quia solùm hoc ius attendit civilis consideratio, sit ut in consideratione civili filius naturalis non esset, ac proinde incapax existeret civilis adoptionis: filius autem naturalis Dei, semper est in consideratione Theologica filius proprius, naturalis, & verus, cum quo non comparatur esse filium adoptivum; nam ut supra ex Concilio Francofordien- si ostendimus, adoptiva filiatio dicit negationem filiationis veræ, naturalis & propriæ.

39 Ad tertiam nego Majorem: Ut enim egregiè discutit S. Thomas quod lib. 9. qu. 2. art. 4. forma competens supposito ratione naturæ, respicit naturam ut per se primum subiectum, ut constet in passione, morte aliisque passionibus & actionibus, quæ quia supposito ratione naturæ competant, respiciunt naturam ut subiectum per se primum: Sed filiatio non respicit naturam ut primum subiectum sui. Ergo non convenit supposito ratione naturæ, sed immediate comparatur ad personam. Probatur Minor: Forma respiciens naturam ut per se primum subiectum, denominat per se primum naturam, & ratione illius personam ut in eisdem exemplis actionis & passionis conspicitur, quæ quia primariò comparantur ad naturam, & ratione illius attribuantur supposito, denominant per se primum naturam: Sed filiatio non denominat naturam, hæc namque nec filia nec pater dicitur: Ergo natura non est primum filiationis subiectum.

40 Dices cum Petro Hurtado, cui hæc ratio D. Thomæ displicet: Si humanitas produceretur sine aliqua substantia (quod plures censent possibile) vere esset producentis hominis filia: Ergo filiano potest denominare, denominatque naturam. Consequentia patet, Antecedens probatur. Humanitas in illo casu esset per generationem producta, utpote cum illius productio esset origo viventis à vivente conjuncto in similitudinem naturæ: Ergo vere esset genita, & consequenter gignentis hominis filia.

41 Respondeo negando Antecedens, ad cuius

A probationem dicendum, quod filiatio omnigeni- tum non denominat, sed solam gentem com- pletè & perfectè tale: humanitas autem cum sub- stantia producta, non esset genita secundum perfectam denominationem gentis, & ideo non esset filia.

Ad ultimam probationem Minoris principa- lis, nego sequebam Majoris, licet enim à Spiritu sancto, in casu quo humanitatem assumeret, non excluderetur filiatio adoptiva, ratione filiationis naturalis, quæ ipsi non competit, cum ex illa processionis non procedat in similitudinem natu- ræ, ut in Tractatu de Trinitate declaravimus: ob aliam tamen rationem filiatio adoptiva non competet, quia nimirum adoptio per extraneitatem personæ, id est personam distan- tiam ab adoptante, & non habentem ab adoptan- te jus ad hereditatem: verò Spiritus sanctus, ut homo, non esset persona extranea à Deo, non esset personaliter distinctus à seipso, ut in Deitate subsistente, jusque ab intinco habere ad hereditatem Dei, subindeque filius ejus ad- optivus non esset.

ARTICULUS II.

C An Christus, in quantum homo sit formaliter filius Dei naturalis?

Christum ut hominem in sensu materiali & identico esse filium Dei naturalem, fate- tur omnes Theologi, nec ab aliquo potest nega- ri, est enim veritas fidei, eadem certitudine tenenda, quæ credimus mysterium locutionis, consistens in unione duarum naturarum in per- sona Verbi, quæ filius Dei naturalis est. Unde Joan. 1. dicitur: *Vidimus gloriam ejus, gloriam qualem geniti à Patre.* Solùm ergo difficultas est, & con- troversia inter Theologos, an in sensu formali sit verum, Christum ut hominem esse filium natu- ralem Dei? 2. ut determinante naturam huma- nam, vel suppositum terminans humanitatem, specificativè, aut reduplicativè.

D Prima sententia docet Christum in quantum hominem esse filium Dei naturalem, *in quantum* determinante & reduplicante naturam huma- nam. Hanc tenent Suarez, Valquez, Becanus, Hurtado, & alii ex Recentioribus; qui tamen eo differunt, quod Hurtado existimat, Christum in quantum hominem, esse filium Dei naturalem filiatione fundatâ in humanitate quatenus Verbo unitâ. Alii verò asserunt, Christum ut homi- nem esse filium Dei naturalem, filiatione fundatâ in sanctificatione humanitatis à Verbo.

E Secunda negat Christum ut hominem, *ut* ut, vel *in quantum*, determinante naturam, sed de- terminante specificativè, aut reduplicativè sup- positum ut in humanitate subsistens, esse in sen- su formali filium naturalem Dei. Ita Francisco del Castillo disp. 17. quæst. 1. parte 4.

Tertia, quæ in schola D. Thomæ communis est, & quam Delogo, Ragula, & alii ex Patribus Societatis amplectuntur, docet Christum ut homi- nem, *ut* ut reduplicativè aut specificativè de- terminante naturam humanam, non esse filium Dei naturalem; determinante tamen supposito terminans humanitatem, esse filium Dei natu- ralem, filiatione fundatâ in generatione recepta, & per gratiam unionis humanitati communicata.

§. I.

Duplici conclusione proposita difficultas resolvitur.

Dico primò : Christus in quantum homo, (ly *inquantum* reduplicante humanitatem Verbo unitam) non est filius naturalis Dei, filiatione fundatà in humanitate, quatenus Verbo unita, aut in sanctificatione humanitatis à Verbo.

Prima pars probatur primò contrà Hurtadò: Filiatio naturalis petit super actionem naturalem, non autem super liberam & voluntariam fundari, ut communiter docent Theologi: Sed actio creativa humanitatis, & actio unitiva illius ad Verbum non sunt Deo naturales, sed liberæ & voluntariæ: Ergo super illas nequit filiatione naturalis fundari, ac per consequens Christus ut homo non est filius naturalis filiatione fundatà in humanitate, quatenus unita Verbo.

Probatur secundò eadem pars: Filius naturalis est qui à Patre per naturalem generationem procedit: Sed Christus, quatenus homo, ratione naturæ humanæ Verbo unita, non procedit à Deo naturali generatione: Ergo ut homo non est filius naturalis Dei filiatione fundatà in humanitate quatenus Verbo unita. Major pater, Minor probatur. Generatio, ut communiter definitur à Philosophis, est origo viventis à vivente conjuncto in similitudinem naturæ: Sed Christus, quatenus homo, non procedit à Deo ut vivente à vivente conjuncto in similitudinem naturæ: Ergo ut homo, & ratione naturæ humanæ non procedit per generationem à Deo.

Respondet Hurtado; negando utramque partem Minoris: Deus enim (inquit) est conjunctus substantialiter Christo, ut homini, medià substantiâ Verbi, quæ substantialiter identitatur cum Deo. Deinde natura humana, etsi divina non sit similis specificè, est tamen illi similis analogicè.

Sed contra primò: Ad generationem naturalem requiritur, quod sit à principio conjuncto, conjunctione per se causante vel communicante similitudinem in natura, ut communiter docent Philosophi, & patet ex ipsa quidditate & definitione generationis, quæ est origo viventis à vivente conjuncto in similitudinem naturæ: his enim verbis significatur ad generationem requiri, quod vivens per se causet, vel communique similitudinem in naturâ: Sed personalitas Verbi, quæ Christus ut homo conjungitur substantialiter Deo, non dat formaliter & per se naturæ similitudinem, nec illam causat per se, humanitas enim non causatur per se à Deo quatenus trino, sed solum quatenus uno: Ergo Christus, ut homo, non est à Deo ut à principio conjuncto, conjunctione sufficiente ad rationem generationis naturalis.

Addo, quod si conjunctio humanitatis ad Verbum sufficiens esset, ut diceretur Christus ut homo naturaliter genitus à Deo, sequeretur esse magis filium naturalem sui, quàm Patris, & Spiritus S. humanitas enim est magis conjuncta Verbo, quàm Patri, & Spiritui sancto.

Deinde falsum est, quod ad generationem viventium sufficiat similitudo analogica: vermes enim producti ex humore putrido in homine, etsi viventes sint, & à principio conjuncto vitali actione procedant, non dicuntur geniti generatione viventium, nec similiter capilli geniti di-

cuntur generatione naturali: Sed non ob aliam causam, nisi quia non assimilantur specificè cum principio, à quo procedunt: Ergo similitudo specifica termini geniti cum principio generante, est de ratione generationis viventium.

Secunda pars conclusionis, quæ asserit Christum ut hominem non esse filium Dei naturalem filiatione fundatà in sanctificatione humanitatis à Verbo, expressè docetur à D. Thoma infra qu. 32. art. 3. in corp. his verbis: *Christus est filius Dei secundum perfectam rationem filiationis, unde quamvis secundum naturam humanam sit creatus & justificatus, non tamen debet dici filius Dei, nec ratione creationis nec ratione justificationis, sed solum ratione generationis æternæ, secundum quam est filius Patris solius.* Ergo iuxta D. Thomam in Christo respectu Dei nulla est filiatione fundatà in sanctificatione humanitatis à Verbo, sed tantum filiatione in æterna generatione fundatà.

Ratio etiam, quam S. Doctor insinuat, id suadet: Nam quod dicitur de aliquo secundum rationem perfectam, non potest dici de eodem secundum rationem imperfectam: Sed filiatione ratione sanctificationis à Verbo, vel à divinitate unita, est imperfecta, & veluti quædam imitatio filiationis naturalis: Ergo persona Christi, quæ ratione æternæ generationis est filius Dei secundum perfectam rationem, est incapax filiationis fundatæ in sanctificatione humanitatis à Verbo.

Deinde, si Christus esset capax talis filiationis, non posset tamen ratione illius dici filius naturalis Dei: filiatione enim naturalis petit profundamento naturalem generationem; sanctificatio autem humanitatis à Verbo non potest dici naturalis generatio, cum ratione illius humanitas non vivat, nec à Verbo procedat in similitudinem naturæ. Præterquam quod si ratione sanctificationis humanitatis à Verbo, Christus ut homo diceretur naturaliter genitus, sequeretur ipsum ut hominem magis esse dicendum filium Verbi, vel Dei, ut communis tribus personis, quàm filium Patris: Sed hoc dici nequit, ut infra ostendemus: Ergo nec illud. Sequela patet, nam humanitas Christi magis immediate sanctificatur à personalitate Verbi, & à Divinitate tribus personis communi, quàm à personalitate Patris, quæ solum per concomitantiam, & circuminseccionem relidet in humanitate Christi.

Dico tercio: Christus, in quantum homo, per gratiam unionis est filius Dei naturalis formaliter, ly *inquantum* determinante in se, non naturam, sed suppositum ut in illa subsistens, non reduplicative, sed specificative.

Prima pars conclusionis ostenditur primò: Christus in quantum homo, est filius naturalis Dei, ut multoties asseritur ab Adriano I. in epistola ad Episcopos Hispaniæ, sub nomine filij proprii: Sed hoc verificari non potest in sensu materiali & identico: Ergo Christus, in quantum homo, est filius Dei naturalis formaliter. Probo Minorem: Christum in quantum hominem esse filium naturalem, aliquid addit ad hoc, quod est Christum hominem, esse filium naturalem, sine particula *inquantum*: Sed hæc secunda propositio petit ad sui veritatem, Christum hominem esse filium naturalem Dei, saltem in sensu identico & materiali: Ergo prima ad sui veritatem exposcit, Christum esse filium Dei naturalem in aliquo sensu formali.

52. Probatur secundò eadem pars : Id convenit Christo, ut homini, per gratiam unionis formaliter, quòd per se & formaliter petitur ab unionis hypostatica humanitatis ad Verbum: Sed per se petitur ab hac unionis Verbum, ut est filius naturalis Dei: Ergo Christus ut homo est filius Dei naturalis formaliter per gratiam unionis. Major patet. Minor probatur. Unio hypostatica humanitatis ad Verbum per se petit illam unire Verbo Dei, ut subsistens in natura divina, per generationem ipsi communicata: Sed Verbum, ut sic subsistens, est filius Dei naturalis: Ergo unio humanitatis ad Verbum per se petit Verbum ut est filius Dei naturalis.

53. Confirmatur: Licet unio non fuerit facta in natura, nec immediate ad naturam, mediata tamen fuit ad illam terminata: Sed non ad naturam ut communem tribus personis: Ergo ad illam ut in secunda persona existentem: At Deitas, ut est in secunda persona, per generationem existit: Ergo per se petitur ab unionis hypostatica, quòd humanitas uniat mediata cum natura divina, ut per generationem Verbo communicata, & consequenter per se petit Verbum ut est filius naturalis Dei.

54. Confirmatur amplius: Unio hypostatica id petit per se formaliter, quòd per se intentum fuit ex vi Incarnationis Verbi: At ex vi Incarnationis non solum fuit per se intentum, quòd Verbum Dei esset homo, sed etiam & principaliter, quòd hic homo, signato Christo, esset Deus: Ergo unio hypostatica hoc etiam petit per se: Sed non quòd esset Deus communis tribus personis: Ergo quòd esset Deus deitate prout habita per generationem, & consequenter per se petitur ab unionis hypostatica Verbum prout est filius naturalis Dei. Id magis patebit ex dicendis disp. eq. ubi ostendimus, Christum ut hominem proprie fuisse prædestinatum ad esse filium Dei naturalem, juxta illud Apostoli ad Rom. 1. *Qui factus est ei ex semine David secundum carnem, qui prædestinatus est filius Dei in virtute.*

55. Deinde secunda pars conclusionis probatur: Denominatio filij non convenit in recto naturæ, sed personæ, ut art. præcedenti ostendimus: Ergo Christus, in quantum homo, est filius naturalis Dei, ly *in quantum* determinante non humanitatem in recto, sed suppositum in humanitate subsistens, naturam ingrediente in obliquo.

56. Quòd autem Christus ut homo non sit filius Dei naturalis ut subsistens in humanitate, ly *ut sumpto* reduplicativè, sic ostenditur. Christum ut in humanitate subsistentem, esse reduplicativè filium Dei naturalem, est esse filium naturalem Dei, quia in humanitate subsistit: At quamvis Christus ut homo sit filius naturalis Dei, hoc tamen non habet, quia in humanitate subsistit, sed quia subsistit in divinitate: Ergo ut subsistens in humana natura non est filius Dei naturalis formaliter, ly *ut* reduplicativè sumpto.

57. Ex quo probata manet ultima pars: Christus enim, in quantum homo, est filius Dei naturalis formaliter, ut in prima parte conclusionis ostendimus: Sed in quantum homo non est filius Dei naturalis formaliter, ly *in quantum* sumpto reduplicativè ut patet ex jam dictis: Ergo in quantum homo est filius Dei naturalis formaliter, ly *in quantum* sumpto specificativè.

58. Confirmatur: Christum in quantum hominem esse filium Dei naturalem, ly *in quantum* sumpto specificativè, nihil aliud est, quam quòd ut ho-

mo sit subjectum capax denominationis filij naturalis formaliter: sicut Petrum in quantum pillatum esse crispum in sensu specificativè, nihil aliud significat, quam quòd Petrus secundum capillos sit capax suscipiendi crispitatem, ut docetur in summis: Sed Christus in quantum homo, seu ut subsistens in humanitate, est subjectum capax denominationis filij Dei naturalis formaliter, ut ex solutione argumentorum patebit: Ergo in quantum homo, est filius Dei naturalis, ly *in quantum* sumpto specificativè.

§. II.

Solvuntur objectiones.

Contra primam conclusionem nullum movetur argumentum alicujus momenti: sed contra secundam obijciunt: Ut de Christo in quantum homine verificetur esse filium Dei naturalem formaliter, requiritur quòd hypostasi Verbi, sub conceptu filiationis formaliter, uniat humanitati: Sed non sic ei unitur: Ergo Christus ut homo non est filius Dei naturalis formaliter. Major patet. Minor in qua est difficultas, probatur primò. Filiatio Verbi est formaliter relatio: Sed filio Verbi non unitur humanitati formaliter sub conceptu relationis, alias illam constitueret relatum: Ergo non unitur illi formaliter ut filio.

Secundò: Cui non unitur fundamentum relationis formaliter, nec formaliter unitur filio: Sed fundamentum filiationis Verbi, solum passiva generatio, non unitur humanitati Christi formaliter, alias illam constitueret generatam generatione divina: Ergo filio Verbi non unitur humanitati sub conceptu filiationis formaliter.

Tertiò, Si Pater humanitatem assumeret, non uniretur formaliter humanitati assumptæ, sub conceptu Patris, alias ut homo esset formaliter Pater, quòd est falsum, nam ut homo multum filium generaret: Ergo pariter Verbum assumens humanitatem, non unitur illi sub ratione filij formaliter.

Quartò, In secunda persona non solum requiritur relatio filiationis ad Patrem generantem, sed etiam relatio Verbi ad Patrem dicentem, & imaginis ad Patrem à Verbo representantem: At secunda persona non unitur humanitati formaliter, sub ratione Verbi & imaginis: Ergo nec sub conceptu filiationis.

Respondeo, concessa Majori, negando Minorem; ad cujus primam probationem, nego etiam Minorem, filio enim Verbi unitur humanitati sub conceptu relationis formaliter: nec ex hoc sequitur, quòd constituat humanitatem relatum, quia humanitas hujus effectus est incapax; sicut nec sequitur quòd constituat deitatem relatum, licet illi uniatur formaliter sub conceptu relationis, quia hujus effectus deitas capax non est. Unde si nonnunquam in hoc Tractatu, vel alibi diximus, subsistentiam Verbi uniri humanitati duntaxat sub ratione forme hypostaticæ, non verò sub conceptu formæ relative, hoc intelligendum est, quantum ad denominationem relativam filiationis, quam subsistentia Verbi non tribuit humanitati assumptæ ob incapacitatem ejus.

Ad secundam, concessa Majori, nego Minorem, verè enim generatio passiva, quæ est fundamentum proximum filiationis Verbi Divini,

unitur humanitati: ex hoc tamen non sequitur, A
quod generatio passiva constituat genitum humanitatem, sed solum quod Verbum personaliter unitum humanitati sit a Patre genitum æternæ generatione.

65. Dices, Ut passiva generatio uniatur humanitati formaliter, saltem necessarium est, quod Christus ut subsistens in humanitate formaliter, sit a Patre genitus æternæ generatione: Sed hoc non verificatur: Ergo generatio Verbi passiva non unitur humanitati Christi formaliter. Major patet, Minor probatur. Christus ut homo non est genitus æternæ generatione ab æterno, alias ut homo ab æterno existeret; nec est genitus in tempore æternæ generatione, alias in tempore incepisset generari: Ergo ut homo nullo modo potest in sensu formali dici genitus a Deo æternæ generatione.

66. Respondeo distinguendo secundam partem Antecedentis: Non est genitus in tempore, ly in tempore determinante generationem, concedo Antecedens. Cadente supra complexum ex humanitate & Verbo, quod genitum est ab æterno, nego Antecedens, & Consequentiam.

Explicatur solutio: Sicut Christus ut homo in tempore subsistit per subsistentiam æternam, in tempore unitam humanitati, & in tempore Christus ut homo est Deus, & filius Dei per deitatem & filiationem æternam humanitati temporaliter unitam: Ita ut homo in tempore est genitus per generationem æternam temporaliter ipsi unitam. Et sicut ad veritatem illius propositionis, *Christus ut homo in tempore est filius naturalis Dei*, non requiritur quod hæc propositio sit vera, *Christus in se ipso esse Deus*, sed quod filiatio naturalis fuerit in tempore unita humanitati, & quod factum sit, quod Verbum ut subsistens in humanitate sit filius naturalis Dei, factio cadente super complexum. Ita ut hæc propositio sit vera, *Christus ut homo est in tempore genitus a Deo*, non est necessarium quod Christi generatio incipiat in tempore existeret; sed quod in tempore facta sit unio humanitatis ad Verbum quatenus genitum, & quod factum sit ut Verbum, quatenus subsistens in humanitate, sit genitum.

67. Ad tertiam probationem Minoris principalis, nego Antecedens, si enim prima persona sanctissimæ Trinitatis humanitatem assumeret, esset, in quantum homo, Pater æterni Verbi, per gratiam unionis, sicut modò Christus, ut homo, est per gratiam unionis filius æterni Patris; & sicut Christus, ut homo, est genitus a Deo per generationem æternam in tempore humanitati unitam: ita in hypothese data, Pater ut homo esset generans filium per æternam generationem in tempore unitam humanitati.

68. Ad quartam concessa Majori, nego Minorem, etenim Christus ut homo, est filius Dei naturalis formaliter, quia humanitas per unionem hypostaticam trahitur ad esse Verbi in unitate personæ, quod formaliter est filius Dei naturalis: cum ergo Filius etiam sit Verbum formaliter & imago Patris: non est cur de Christo ut homine non prædicetur formaliter esse pariter per gratiam unionis Verbum & imaginem Patris.

§. III.

Duo corollaria notatu digna.

69. Ex dictis inferes primò, Christum ut hominem, non esse filium naturalem sui, vel Spiritus sancti, sed solum Patris æterni.

Tom. IV.

Patet hoc corollarium: Nam Christus ut homo est filius naturalis Dei per filiationem fundatam in generatione æterna, ut docet D. Thomas infra quæst. 32. art. 3. & supra ostensum est: Sed generatio æterna nequit alium terminum, quam æternum Patrem respicere: Ergo Christus ut homo solum Patris æterni filius naturalis est.

Confirmatur: Filiatio super aliquam actionem fundata solum respicit pro termino illius actionis principium: Sed solus Pater est principium æternæ generationis, super quam filiatio naturalis Christi ut hominis fundatur: Ergo solum Patrem æternum ut terminum respicit, subindeque Christus ut homo, nec sui, nec Spiritus S. sed solum Patris æterni filius naturalis est.

Inferes secundo: Quod si Spiritus S. humanitatem assumeret, non esset ut homo filius naturalis, nec adoptivus Dei, esset tamen filius Dei filiatione fundata in creatione humanitatis.

Prima pars hujus corollarii probatur: Christus in quantum homo ideo solum est filius naturalis Dei, quia humanitas per unionem hypostaticam assumpta fuit ad unitatem personæ cum Verbo, quod est filius Dei naturalis: Sed humanitas a Spiritu S. assumpta non uniretur filio Dei naturali, cum Spiritus S. filius Dei naturalis non sit: Ergo Spiritus S. non esset quatenus homo, Filius Dei naturalis.

Secunda etiam pars facile suaderi potest: Nam adoptio, ut articulo præcedenti ostendimus, petit extraneitatem personæ, id est personam distinctam ab adoptante, & non habentem ab intrinseco jus ad hereditatem: Sed Spiritus S. ut homo, non esset extranea persona a Deo, cum non esset personaliter distinctus a se ipso, ut in deitate subsistente, jusque ab intrinseco haberet ad hereditatem Dei: Ergo ut homo filius adoptivus non esset.

Denique tertia pars hujus corollarii probatur. Ideo solum Christus ut homo non est filius Dei ratione creationis, quia est perfecte filius ratione generationis æternæ: id autem quod tale dicitur secundum perfectam rationem, non potest dici tale secundum rationem imperfectam & analogam, ut docet D. Thomas infra qu. 32. art. 3. Sed hæc ratio in Spiritu S. locum non habet, cum non esset ut homo filius Dei naturalis: Ergo esset ut homo filius Dei ratione creationis.

DISPUTATIO XXIV.

De prædestinatione Christi.

Ad quæstionem 24. Divi Thomæ.

ABSOLUTA disputatione de filiatione Christi, & ab ipso exclusâ filiatione Dei adoptivâ, & admittâ naturali, consequens est, ut de ejus prædestinatione, ex qua ut homo habuit esse filium Dei naturalem, disseramus, & difficultates aliquas, quæ circa illam occurrunt, breviter resolvamus, ac tandem huic Tractatui finem imponamus.

Scilicet 2.

ARTI-